ANUL III Nr. 7. 3 LEI EXEMPLARUL FOCŞANI 24 APRILIE 1927

Spada

In Ardeal

O! Iancule de ce nu'nvii
Să-ţi vezi tu Munţii tăi pustii.

In Bucovina

O! Ştefane, Măria ta! Deşteaptă-te un pic
Să vezi cum ne sugrumă neamul inimic

La Milcov

Ascultaţi cu toţii cum freamătă sgomotos gorunul lui Neculai Ursu din Albac; parcă ar sta să trezească la o nouă revoluţie pe cel ce doarme la umbra lui.

ABONAMENTE:
Pentru orăşeni . pe an 150 lei
Pentru săteni . . pe an 100 lei

Organul Ligei Apărărei Naţionale Creştine
Regionala „Unirea"

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
BULEV. LASCAR CATARGIU 22.

Se apropie ora când clopotele vesti-vor bucurie, când credincioşii vor pogori din casa Domnului — sub ochii blânzi ai stelelor — în revărsatul zorilor, cu lumânarea aprinsă 'n mâini, spre casele lor în exclamări de bucurie

Hristos a inviat! Adevărat c'a inviat!

Paştele.

Sfântă sărbătoare cu mireasmă dulce de poezie mistică, sărbătoare ce ne cheamă la o nouă viaţă.

Invierea blândului fiu al umilei fecioare din Nazaret, aduce invierea naturei. Căpuşele timide, îmbiate de viaţa ce tremură ca o bucurie în aer, îşi desvăluesc albul fecioreinic al florilor, albul acela blând, dumnezeiesc.

HRISTOS A INVIAT, şoşoteşte vântul, şoşotesc florile, şoşoteşte râul,

HRISTOS A INVIAT. Natura cântă imnul triumfal al dreptăţii.

Acel ce sorbise paharul tuturor amărăciunilor din lume, ce fusese scuipat şi pălmuit, încununat cu spini, acel ce urcase dealul Golgotei cu crucea în spete, ce fusese răstignit între doi tâlhari, a inviat.

Mărire Lui.

Făţărnicia şi nedreptatea au căzut cu fruntea în ţărână.

...Cu sufletele curate, voi pătimiţii vieţii, strigaţi din inima inimei, din adâncimile sufletului,

HRISTOS A INVIAT.

Cu arma la picior

(In atenţia tuturor foilor naţionale)

Cerul acestei Românii se înourează din nou. Se pare că se apropie ceasuri de furtună... Duşmanul care trăeşte din mila, nu din drept, s'a râdicat iar cu ură întru batjocurirea Patriei noastre.

In capitala Bulgariei, la Sofia, în ziua de 1 Martie a avut loc un meeting jidovesc. Au luat parte delegaţi ai jidanilor din România (Dobrogea şi Basarabia). Trei oratori au insultat şi au lovit obrazul mamei noastre. Drapelul ţărei, Regele, armata au fost atinse. A urmat o manifestaţie de stradă în care s'a strigat „Jos cu România". Toate magazinele jidoveşti din Sofia au fost închise în acea zi de la ora 10-12 în semn de protestare contra neamului românesc, care are o singură vină: aceia de a nu se supune iudei ucigătoare.

In Franţa la Paris. Mari întruniri la care ia cuvântul vestitul Leon Blum şi alţii din aceiaşi rasă. Aici se striga: jos Regele României; jos armata României; jos justiţia română; jos cu România! Jos cu România! Iar când unul dintre studenţii români copil al acestei generaţii noi care nu înţelege să se plece neavând altă putere, a strigat: „Trăiască România", câteva mii de jidani s'au repezit la dânsul şi l'au scos afară în nesimţire. La aceste întruniri iau parte la cuvânt, la manifestaţii şi la strigăte, *studenţii jidani din România*, fiii acelora cari trăesc în ţara asta, care să lăfăesc, care se îngraşă ca viermii şi pe care în definitiv îi avem în mâinele noastre.

La Lyon: Jidanul Robert Lehman, Duminică 13 Martie în faţa unui public numeros a lucrat în continuarea Parisului şi a Sofiei, batjocurind ţara: *„acela este o ţară de criminali care nu merită să trăiască; pentru barbari nu este loc în secolul 20. Deci moarte lor!!* Natural şi alte *„protestări"* de aceiaşi natură de oameni contra faptului că Românii nu voesc să se dea cu una cu două legaţi de mâni şi de picioare; protestation a lauquelle se sont associées diferentes notabilités lyonaises israelits, et non israelites. (Union Israelite 25 Mars 1927).

Oratori jidani cutreeră toate oraşele Franţei: Strasburg, Bordeaux, Nanci, Marsseille etc. având pe buze comunul strigăt *„Jos România"*.

In Germania la Berlin şi în celelalte oraşe unde nu se pot ţine adunări căci organizaţia e naţională, *«casca de oţel»* îi loveşte îndată ce îndrăznesc, spumegă prin gazetele lor la Unison cu cele din Franţa şi din Bulgaria.

In Anglia, la Londra aceleaşi întruniri, aceleaşi răcnete şi în acelaş timp nu se va da împrumut barbarie României. In plus ne ameninţă cu ruina banului nostru care este rodul muncii cinstite a poporului român şi pe care veţi vedea în curând că Românul ştie să şi-l apere.

In Rusia aceleaş întruniri numai că pe deasupra ni se arată dinţii de fiară.

In America Louis Marshal şi Braunştein ne ameninţă cu soarta Rusiei şi mergând până acolo încât atacă automobilul unei *«femei»* al unei *„Regine"*.

Aceasta este situaţia.

•

Ce au făcut părinţii noştri timp de jumătate de veac în faţa acestor insulte?

S'au plecat pentru a nu compromite viitorul neamului românesc dar pe care l-au compromis *mai mult* căci plecându-se s'au râdicat pe grumazii noştri: Jidanii; iar din această poziţie răcnesc azi şi ne insultă.

O! Ştiu bine că toţi aceşti părinţi „prudenţi" sunt morţi şi dorm liniştiţi dar noi care ruşinaţi şi pălmuiţi ne sbatem în robie avem dreptul să-i trezim din groape şi să le strigăm: Unde vă este prudenţa? Ce aţi făcut cu ţara noastră?

•

Ce face astăzi „Generaţia Veche"?

In faţa acestei grave atingeri a demnităţii şi a prestigiului naţiunii române!?

Continuă politica umilinţii.

Unul: la loviturile primite ne apără în felul următor. „Nu! iertare! Nu-i adevărat! Veniţi şi vă veţi convinge. Nu mai trageţi, căci nu numai că nu v'am făcut rău dar v'am făcut chiar bine." Pentru ca o săptămână mai târziu în *„Universul Israelit"* de la Paris sub iscălitura «Un juif romain» poate Hefter sau Bercovici, să apară această frază neruşinată *„Generalul Averescan minte"*.

In fine **alţii** mai curajoşi (tot din sceunul puterii) se pare că în faţa urletelor s'au speriat şi sunt dispuşi să tacă.

•

„Ce face generaţia nouă?" (Toţi apostolii vieţii celei noui, bătrâni sau tineri). Generaţia nouă: Nu se înspăimântă nu se pleacă şi nu tace ci strigă din toate puterile ei, pe toţi Românii şi Româncele, de pe toate câmpiile ţării: la luptă. Ea se întreabă care sunt vinovaţii imediaţi Răspuns. Ei se află printre aceştia: *Hefter* (Alfred şi Jean), *Bercovici* (amândoi) *Blank*, *Vurămbrand*, *Moyer Ebner*, *Tirelsohn*. Apoi în fiecare oraş şefii spirituali ai jidanilor: *Rabinii* şi *Bancherii*.

Ea crede că dacă uneltirea duşmană mai continuă în contra României, a Regelui, a armatei, a justiţiei, a banului, a guvernului, datoria este să intervie şi să se riposteze cu energie salbatecă.

Aceasta este directiva.

Copii, ai generaţiei noi, albi ca zapada şi ca haina de arhangheli, pastraţi mereu această onoare de a fi pururea „albi". Aţi făcut dovada credinţii, a vitejiei şi a sacrificiului vostru. In clipa în care pedeapsa va trebui să cadă în fulgere peste capetele duşmanilor, voi să staţi în mijlocul furtunei drepţi ca o făclie şi să vă faceţi datoria până la capăt fără milă.

Iar dacă va fi ca clopotul să sune alarma, *uniţi, disciplinaţi* să apucaţi cu amândouă mânile drapelul ţărei şi să-l purtaţi răzbunător înainte!

„SPADA!"

Nocturnă

Stă gol un jilţ, şi-un om veghea la geam.
..In casa mea atâta 'ntunecare
Incât simţeam în suflet cum mă doare
Absentul fericirii ce-aşteptam...

Tu n'ai venit.. Luminile s'au stins..

..Pe drum, grăbiţi trec oameni la 'nviere
Cu sufletele pline de tăcere...

..Inchid în pleoape drumul nins;
Aş vrea s'aud, să văd, cum calci uşoară
Pe florile pe care-ou plâns,
Trecând, atâţi creştini în astăseară...

S. Călinescu

O jumătate de oră cu Isus, la picioarele crucei

...Sună miezul nopţii. Pentru cei de prin teatre şi cinematografe, nu-i târziu. Iar pentru alţii, nu numai că nu-i târziu, ci e chiar devreme. Dar pentru mine, un biet locuitor dela sat, grădinar de meserie, pentru mine e târziu. Aproape regulat în timpul liber pun mâna pe condei şi scriu aşa după cum mă taie capul câteva rânduri pentru „Spada" noastră. Acum se apropie săptămâna Patimilor şi Invierea Domnului Nostru. Nu pot să dorm căci în fundul conştiinţei mă apasă ceva: tu care scrii—mult puţin—pentru Patimile lui Isus nu ai nici un cuvânt a spune, macar în zilele acestea, dacă în celelalte zile l'ai uitat? Iată pentruce cu drept cuvânt nu dorm şi bine fac că nu dorm.

Şi ce bine ar fi dacă toţi cei cari scrim regulat pela gazetele creştineşti ne-am face această datorie sfântă de a întovărăşi o *jumătate de oră* **sau o** *oră* **pe Isus în suferinţele lui de pe Golgota.**

Mă uit la Icoana din perete. Hristos bătut în cuie pe cruce. Azi am adus de pe câmp un buchet de toporaşi şi le-am pus la icoană. Şi-acum seara, albastrul toporaşilor este pentru mine o chemare, un apel către reflexiune, către marile reflexiuni, către examinarea problemelor timpului în raport cu eternitatea, după cum spunea cineva, către stabilirea unui bilanţ spiritual Da! Reflexiune! Problemele timpului. Bilanţ spiritual!.. Mă doare sufletul. De ce să n'o spun drept, măcar acum. Şi cu cât gândesc mai mult cu atât mă doare mai rău. Invierea este triumful vieţii asupra morţii, a binelui asupra răului, a lui Dumnezeu asupra Satanei.

E înduioşătoare această clipă în care simţi că totul te strigă la viaţă, dela firul de iarbă şi până la îngerii care cântă în ceruri, când vezi că, în contra ta triumfă Moartea şi Răul şi Satana.

Privesc în această săptămână de Patimi pe *tinerii noştri*, **pierzându-şi nopţile în chefuri, în chiote, în tovărăşia femeilor rele, cu aer de filozofi; cu dispreţ obraznic pentru Dumnezeu, pentru religie:** *Oamenii Ştiinţei*. **Vă văd! A tineri eleganţi la haine, dar putrezi la suflet, privindu-mă cu acea căutătură de Savant, râzând ironic:**

— Dumnezeu! Ştiinţa nu cunoaşte Dumnezeu. Dumnezeul nostru este raţiunea. (dacă nu stomacul).

(Continuare în pag. 2-a)

(Continuare din pag. 1-a)

Eu vă răspund însă scurt şi fără replică posibilă:

„Aşa mor neamurile."

Iar în acelaş timp şi fără multă şovăire, vă aplic o palmă de fier peste buza obraznică. *„Aici e neamul românesc care vrea să trăiască."*

* * *

Da! El voeşte să trăiască. O! are dreptul. Şi floarea mea din grădină şi ea vrea să trăiască. Ei! Dar o înăbuşă buruiana cea rea şi se ofileşte şi piere. Iar grădinarii se adună se uită la dânsa şi spun: „Să-i punem apă la rădăcină, să prindă puteri şi pe urmă va birui ea buruiana". Alţii zic: „Să lăsăm mai târziu căci floarea încă nu-i pătrunsă de ideia că trebue să lupte." Alţii, altele; aşa că astăzi au ajuns la sfadă; nu să mai pot suferi unul pe altul.

Unul poartă vina că-i bătrân şi slab de înger. Altul e *„arogant"* **şi** *„fanfaron"*. **Un altul poartă intriga între amândoi.**

Iar peste ei s'au plantat o serie de mişei cu menirea de a ţine aprins focul între ei."Şi floarea piere.

Ce blestem o floare pe capul nostru! Cât suntem de nemernici! Cât suntem de ticăloşi!... O rază de lumină acum 2—3 ani şi câtă speranţă. Plângeam şi o sărutam! Pentru ce-am străbătut prin toate durerile. Pentru că astăzi să vă bateţi între voi. Zăresc spectrul înfrângerii şi al morţii! Simt că toate forţele se răsvrătesc în mine, simt că voi striga aşa de tare, aşa de cumplit încât se va răsturna cerul peste voi. . . .

. . . .

...O flori albastre dela Icoană, pentru ce nu m'aţi lăsat în pace?

O! Tu Isuse, O Dumnezeule, cât trebue să fii în clipile aceste de indurerat şi cum trebue să-ţi sângereze din nou inima, privindu-ne.

Grădinarul.

De prin lume

Două fapte care spun mult — *La 11 Ianuarie Marechalul Joffre a împlinit 3 sferturi de veac, fiind născut la Rivesaltes la 11 Ianuarie 1852. Şi nimeni în Franţa nu s'a gândit a prepara cu această ocazie o mică festivitate.*

...Şi totuşi Franţa ar fi datorat soldatului care în timpul ceasurilor de îngrijorare din August şi Septembrie 1914 a ştiut să ţină cu o tărie şi cu o decisie imperturbabilă bastonul de comandă.

Germania nu cu mult înainte, a sărbătorit cu o strălucire orbitoare cei 80 ani ai Mareşalului Hindenburg care încarnează în ochii ei, cele mai înalte calităţi ale Rasei Germanice.

Pentru Biserică

II

Am zugrăvit din fugă în No. trecut, marile pricini ce ne-au ameţit cumpătul dreptei judecăţi.

Hebeticul străinătăţii şi-a vânat un titlu ameţitor.—Modernismul.— Decât, modernismul în totul nu-i de decât un fum de beţie, de nebunie.

De regulă, din tot, din tot ce s'aduce de peste hotare răul se prinde iute, şi îndată-şi face o patrie din ţara celor slabi de înger.

Australienii, după venirea Europenilor, n'au găsit altceva de 'mprumutat dela ei decât alcoolul, care i-a smintit şi-i de temut c'o să-i stingă cu desăvârşire.

Aşijderea şi de noi nu s'au lipit decât spoelile—modernismul.—Până ce şi văzul şi gustul şi cugetul ni-s numai nişte copii, nişte copii proaste.

Scriind, mă gândesc la mulţi din câţi cunosc şi iar mă mai gândesc: s'or cunoaşte ei care-s?

Dar în pârjolul modernismului s'au prins nu numai mirenii ci şi prea cinstitele noastre feţe bisericeşti.

Nici nu se putea altfel. Slujitorii pildei celei bune; vechii Apostoli. Isvorul luminării şi 'ntăririi noastre până mai veacul trecut!

Miragiul unui răsărit dinspre *apus*, un răsărit înfocat şi scânteios ca o oglindă de tinichea, a furat ochii şi clerului nostru. Dintr'untâiu slujitorii au tăbărît la poarta politicei. A fost destul. De-a dreapta şi de-a stânga cu toţi apostolii deşertăciunei. Şi... de-aici clerul nostru se 'mparte în mai multe:

1) *O bună parte, în frunte cu mai marii lui, sunt politicieni încarnaţi.*

2) Altă parte, cei mai mulţi plutesc între cer şi pământ. Singura comunitate n'o au decât cu pântecele ţinând hangul păcatului şi tuturor patimilor de rând.

Dacă prea cuvioşia sa faţă bisericească, necinsteşte buna orânduială, dar mirenii...

Atunci dar cu ce gură şi cu ce cuvânt al legii, vor certa fără de legea şi vor propovădui morala?

3) Cei din urmă şi cei mai puţini, sunt adevăraţii stâlpi ai bisericii noastre, însămânţaţi ici colo cu câte-o îndărătnicie de habotnicism.

Şi-au mai rămas monahii.

(va urma)

Ultimile două săptămâni

Politica internă

Part. Poporului. Guvernul îşi trece legile cu mare iuţeală. S'apropie vacanţa. E vorba de o seziune extraordinară dar până acum nimic sigur. Şi-au sporit rândurile averescanii cu încă câteva elemente. Partea interesantă e că bă-tăiorii de eri au ajuns adoratori azi ai averescanilor. E o inconsecvenţă în viaţa politicianilor că nimic numai poate surprinde astăzi. Ministrul de Interne Oct. Goga a răspuns interpelări d-lui Valer Pop (L. A. N. C.) asupra «Naţionalizării oraşelor». In esenţă recunoaşte importanţa problemei şi ca primă acţiune a hotărât recensământul pentru *«a şti cine suntem şi câţi suntem.»*

Part. Liberal. Comitetul executiv a fixat rolul deputaţilor cum şi la ce lege să ia cuvântul în Parlament. Conferinţele asupra războiului dela 1877 se continuă. D-l Jean Th. Florescu fost Ministru al dreptăţei ţine conferinţi despre *«setea de dreptate»*, numai că nu s'a uitat ce soi de dreptate a făcut când era Ministru. Cinismul acesta-i exclusiv apanajul liberalilor. Cine sunt mai moralişti ca dânşii şi iarăşi cine sunt mai imorali ca dânşii!

Part Naţional Ţărănesc. Prost a nimerit'o şi data asta. O nouă pertractare cu guvernul «cu rezultat negativ. Un partid constipat că nu-i în stare nici cel mai puternic purgativ *«perspectivele intrării în guvern»* să-l răcorească.

Secretarul general a luat o săpuneală în Parlament dela Dr. Lupu prietenul de eri. S'au servit cu «armean obraznic» «scârbă ordinară» etc. In împrejurări critice şi-au adus aminte de «invitaţia» Argentoianu.

Part. Ţărănesc. In propagandă.

Se plâng că *Naţ. ţărănişti* le zădărnicesc întrunirile.

Part Naţional Iorgist. Linişte de mormânt. Şeful meditează.

L. A. N. C. Asupra celor petrecute în Cameră noi nu ne pronunţăm. Aşteptăm Comunicatul Comitetului Executiv. Până atunci nici o teamă pentrucă ideia de apărare naţională va trăi peste capetele noastre şi chiar de-ar fi ca toţi cei din Ligă să pierim astăzi, din mijlocul poporului se va ridica o altă armată care va trebui să biruiască, pentrucă aşa-i porunceşte destinul neamului românesc.

T.

Însemnările mele

ULTIMA NOUTATE.—Sunt sigur că nu ştiţi că politicianii se vor face oameni cumsecade. Da, la noi în România. Vor uita să învârtească afaceri grase, să doarmă în pupitrele din dealul Patriarhiei, să măsluiască urnele la alegeri. Se vor face oameni cinstiţi. Vor fi într'un cuvânt pâinea lui Dumnezeu. Vor fi aşa cum ori ce neam i-ar dori. Buni. Blânzi. Cu durere de neam. Se vor sacrifica pentru ţară. Oameni ideali...

...— Bine dom'le, dar când? — mă va întreba vr'un cetăţean sătul de atâtea laude.

— Când?!.. Nu ştii? Ei bine, atunci află: La Paştele... calului. Pân'atunci, cetăţeanule docil, mai plăteşte impozite, mai filozofează şi vorba românului *paşte* murgule iarbă verde...

•

NOUL FRIPTURIST.—Sunt moduri de a scri, de a vorbi, de-a înţelege—de-a înţelege poate chinezeşte—etc., etc. Astfel d. Grigore Filipescu, care acum un an tuna şi fulgera contra averescanilor, atras de mirosul friptureі, se înscrie în partidul dela cârma ţărei. Natural că friptura e mai apetisantă decât... aerul. Dar, această completă uitare a trecutului să adori ce-ai hulit şi să huleşti ce-ai adorat ne face să ne gândim la tatăl noului căpătuit. La omul de-o cinste şi conştiinţiozitate exemplară. La Nicolae Filipescu. Şi să exclamăm asemeni unui personaj din trilogia lui Barbu Delavrancea: tatăl a fost om detreabă, iar fiul e om de treburi...

...După cum am spus mai sus: moduri de a înţelege, de a te căpătui.

•

DERAIERI & Comp.—Deraierile şi ciocnirile regulate pe C. F. R-eul nostru îmi amintesc o anecdotă.

Intr'un restaurant dintr'o gară oarecare trei inşi—un englez, un francez şi un român—discutau, cum e şi natural într'o gară, despre mersul trenurilor.

— La noi trenul merge aşa de repede încât stâlpii de telefon se succed cu o grabă fantastică, de nu-i mai poţi zări, spuse francezul.

— La noi gările se succed atât de repede că n'apuci să fumezi bine o havană ai ajuns dela un capăt al Angliei la celălalt, grăi englezul.

— He, hei! La noi acuş te-ai urcat în tren şi nici nu-ţi mântui de răsucit o ţigară şi-ai şi ajuns pe lumea cealaltă, completă românul.

...Oare d. general Mihai Ionescu, dela C. F. R., n'are nimic de zis?!..

a. co

Un succes de-al nostru

Grădina lui Dumnezeu e mare şi multe minunăţii cuprinde!

Aşa de exemplu, mă întreb cine n'a auzit cât de cât de năsdrăvăniile americăneşti?

Cu toate acestea nouă Românilor—aşa ni e firea—ne sboară ochii şi urechile mai repede peste graniţă decât la noi în ţară. Suntem foarte modeşti!

Şi desigur că ar isbucni în râs oricine când aşi spune că ţara noastră în ce priveşte năsdrăvăniile, este superioară chiar Americei.

Dar dau dovezi:

Unde s'a mai găsit un profesor universitar—un părinte sufletesc al generaţiei de mâine—care în loc de sfaturi să dea gloanțe elevilor lui?

Unde s'a mai pomenit ca doi profesori universitari—întocmai ca doi copii de şcoala primară—ce după ce şi-au asvârlit ghiozdanele să se ia pur şi simplu la bătae în plină stradă.?

Unde s'au mai auzit în plină stradă vorbele:

„Tu eşti profesor universitar, mă? urmate bineînţeles de şirul complect al înjurăturilor naţionale?

Şi cui nu crede dau libertate să se intereseze la Universitatea din Iaşi—în care nu se pierde niciodată prilejul de a se cere studenţimii:

linişte, purtare demnă, răbdare, stăpânire de sine, etc....

V. B.

Memoriul Prizonierilor Români, din Lagărul „Ostffijasszonijfa - Ungaria"

1916-1918

de
Gh. C. Pantazescu

In viaţa pe care nenorocul ne-a dus să o petrecem ca prizonieri de războiu în lagărele duşmane, am întâluit mai multă indulgenţă din partea celor cari aveau tot dreptul, după legile neomenoase ale războiului, să ne fie vitregi, decât din partea camarazilor noştri **Jidani**, ajunşi conducători, mulţumită şefilor din lagărele duşmane, care erau tot jidani.

A trebuit să vie o catastrofă mondială, ca să iasă la suprafaţă toată murdăria acelora, cari năzuesc veşnic numai la drepturi, uitând că în această lume, trebue să ai mai întâi datorii.

Atât noi, cât şi oricare militar român, dela căderea lui ca prizonier, începând chiar din ţara noastră şi continuând în ţara duşmanului, am simţit greul robiei în cel mai degradator mod, din partea «Jidanilor», cari îşi luaseră rolul de tirani.

In mod pasager, vom căuta să arătăm, de ce au fost în stare să facă aceşti oameni de prisos, rămânând ca atunci când judecata va cerceta în amănunţimi, toate cazurile expuse de noi, să aducem martori şi probe temeinice, pentru a dovedi vinovăţia acestor mişei, faţă de ţară, de suverani şi de conducătorii acestei ţări; vinovaţi faţă de armata din care fac parte, *vinovaţi faţă de acei cari i-au considerat în naivitatea lor, fraţi şi fii ai aceleaşi mame «Patria Română»*.

Cea dintâiu grijă, a fiecărui jidan, care se afla printre noi, înainte de a cădea prizonieri, era să ne trădeze inamicului, arătând ascunzătorile noastre. Prizonieri apoi, în faţa duşmanului, nu uitau să ne rupă galoanele, iar prin mizerabilul lor jargon, să ne insulte şi umilească în faţa inamicului comun.

In lagărele de trecere din ţara noastră, ca cel din Craiova, prin care au trecut cei mai mulţi din noi, am fost martor 14 zile, când aceşti criminali, jefuiau de bani pe bieţii Români, bătând în chip barbar, pe cei ce mai aveau curajul demnităţei şi se împotriveau.

In faţa lor, atât omul cât şi superiorul nu mai exista!

La început, duşmanii sub paza cărora eram, scuteau de corvezi pe gradaţi şi pe cei care credeau ei că nu le vor putea suporta; dar după îndemnul jidanilor, această deosebire nu s'a mai făcut. Munceam cu toţii din greu, mânaţi de ciomegele *jidanilor-camarazi*.

Intr'una din zile, când bătaia de joc atinse culmea, am protestat împreună cu cei aproape opt mii de prizonieri din lagăr, chemând la ordine pe cei ce nu se ruşinau în faţa faptelor lor; am fost insultaţi şi acuzaţi de revoltă. Comandantul lagărului, un plutonier german, care lua de dreaptă, orice inexactitate spusă de jidani, ne-a ameninţat cu moartea. Adoua zi am şi fost trimişi 14 plutonieri-majori, de am tăiat câţiva stânjeni de lemne, la palatul «*Dinu Mihail*» unde era comandamentul german.

După două zile, am fost trimişi cu un camion de o mie opt sute oameni, în Ungaria.

(Va urma).

Citiţi şi răspândiţi — „S P A D A"

Aspectul internațional al mișcării antisemite. Rădicați cu mintea deasupra pământului și privind în jos putem distinge un front lung care trece prin toate țările pe unde se află jidani. După cum în timpul războiului se puteau da comunicate despre situația diferitelor fronturi, tot astfel se pot da despre situația frontului în diferitele țări. Vom căuta să dăm vești oridecâteori o schimbare se va produce. Astăzi situația este aceasta:

Franța. Frontul slab, Iudaismul în ofensivă pe toată întinderea. Totuși în urmă se află ceva rezerve care se întăresc.

America. Situația staționară. Se svonește însă de capitularea lui Henri Ford.

Anglia. In ultimul timp atacurile Iudaismului pentru a introduce revoluția comunistă au fost respinse.

Italia. Iudaismul în defensivă. Sbiară dar nu poate face nimic. Fascismul este triumful vieții neamului Italian în contra ofensivei Iudaice.

Bulgaria. Respins cu mari greutăți atacul jidovimei. Momentan liniște.

Rusia. Stăpâni. Totuși au frică de ceasul răzbunător. De aceia planul le este de a pregăti împăcarea cu monarchiștii ruși aflători în străinătate. Pe de altă parte fac tot posibilul a demonstra că „Bolșevismul" nu a fost o revoluție jidovească.

Pentru a facilita contactul dintre Ruși monarchiști și Jidani, aceștia au deschis mari magazine în diferitele orașe cu refugiați ruși în scopul de a-i atrage în aceste magazine unde se află ca vânzători agenți speciali de propagandă. Așa de ex.: la Paris, 18, Foubourg St. Honoré, există înființat de curând un magazin jidovesc cu firma atrăgătoare: La vechea Rusie (à la vieille Russie), iar în strada Mogadar 5 este firma: *Rodzevitch dela Petrograd*, croitor jidan. Nu se poate ști încă rezultatul tentativei jidovești.

Ungaria. Jidanii în defensivă.

Austria. Frontul creștin în ofensivă. Manifestațiile contra jidanilor continuă în Universități și în toate ramurile de activitate.

Germania. Frontul creștin în ofensivă. Mișcarea națională puternică. Tenziune între ambele tabere. Zilnic la Berlin, în Bavaria, Colonia, jidanii stâlciți.

România. In urma ofensivei uriașe din 922, 23, 24, 25 și 26, România reprezintă punctul cel mai înaintat în inima Iudaismului. Pe front liniște căci Românii se consolidează, se întăresc în pozițiile cucerite. Jidanii în acest timp isbesc cu pumnul, cu picioarele, dar vor plăti cu capul, după cum se va vedea în curând.

Ce lipsește frontului creștin? In afară de Italia, Germania, Austria, România, în toate celelalte țări îi lipsește o conducere capabilă practică. Mișcarea nu e datorită nici unui plan, nici unei directive ci e lăsată pe seama instinctului apărării, care izbucnește singur. Nicăiri nu există o *logică* și o *coordonare* în acțiune. Nicăiri nu se vede planul. De aici am plecat, aici suntem, acolo trebue să ajungem. Deci din punctul de vedere *național*, trebue întărirea conducerii în toate țările.

Din punct de vedere *internațional* trebuește: Stabilirea unei legături în vederea acțiunii coordonate internaționale. Degeaba ne ducem în Elveția sau în Ungaria la Congrese internaționale dacă nu putem hotărî *„acțiunea"* și anume *„acțiunea comună"*. Cum? Un mic, *foarte mic*, exemplu: Ce-ar fi fost dacă la 1 Martie la Sofia când jidanii au manifestat contra României, ar fi mâncat una din acele teribile papare din partea anti-semiților Bulgari? Și dacă s'ar repeta în toate țările? Și ce-ar fi fost dacă Louis Marshal din America care ne amenință cu soarta Rusiei ar fi fost prins a doua zi de antisemiții americani și i-ar fi aplicat un 25 bastoane?

Până când aceste legături nu se vor stabili, până atunci nu poate fi nici vorbă nu numai de rezolvarea problemei jidovești, dar nici măcar de o apărare în contra Iudaismului.

(Va urma) **M. A.**

Rubrica militară

Posibilitatea Răsboiului

Scriitorul acestei rubrici nu este un militar de meserie. De aceia face apel la indulgența camarazilor activi pentru toate greșelile care se vor strecura. Mai mult, rubrica este deschisă oricui și nu va fi de puțin folos, dacă unii mai competenți vor căuta să îndrepte erorile. Un Român le scrie — pentru țara lui — și un ostaș cu sufletul — pentru oastea românească.

„Posibilitatea războiului„. *Dacă privim dealungul vieții oamenilor, dela începutul istoriei, un fapt ne izbește: din 5000 de ani au fost pentru omenire* 4382 ani *de răsboi și numai* 618 ani *de pace. Toată sforțarea învățăturei creștine, toată civilizația lumei, n'au putut pune capăt războiului. Nimeni nu este de părere că răsboiul ar fi un bine, dar privind istoria lumii se pare că el este una din acele manifestări ale imperfecțiunii inerente vieții pământești, perfecțiunea fiind un atribut al Divinității. Mai mult încă, s'ar părea că răsboiul este un mijloc pe care natura îl deține, pentru a face ca popoarele cari merită, să trăiască, iar cele cari nu merită, să fie șterse depe hartă. Să trăiască acele care știu să muncească, să creeze, să se înmulțească, să-și iubească patria, să se sacrifice pentru dânsa. Să piară acele care nu creează și cărora le place să trăiască în lenevire și desfrău.*

Internaționaliștii, Cosmopoliții, Pacifiștii, au fost urmăriți întotdeauna de ironie; ca toți acei cari nu înțeleg natura lucrurilor. Iată 1914 pe când la Haga se ridica „palatul", ironia soartei, isbucnește cel mai crâncen dintre toate răsboaiele pe care le-a înregistrat istoria. Și nu numai atât: dar cine credeți că s'au isbit la Marna? Muncitorii francezi, „pacifiști" socialiști, membrii ai Internaționalei a 2-a cu muncitorii germani „pacifiști" și ei, membrii ai aceleiași Internaționale. Răsboiul sfârșit, pacifiștii sdrobiți de mizeria lui și turtiți sub greutatea ironiei, povestea începe dela capăt: Comisiunea desarmărei. *Activitate febrilă, ședințe la Lausane, ședințe la Geneva, ședințe la Paris în timp ce Englezii fabrică sute și mii de torpiloare și împart măști de gaze fiecărui cetățean, în timp ce Italia își construește mii de avioane, în timp ce America ia măsuri pentru mobilizarea femeilor, în timp ce Rusia Internaționalismului pacific, manevrează forțele în mod ostentativ la frontierile vecinilor.*

Dacă răsboiul n'a putut fi înlăturat atâta vreme cât au existat „pacifiști" cum ar putea fi înlăturat astăzi când „pacifiștii" nu mai există, de oarece toți caută răsboiul.

Ne oprim aci. Lăsăm la o parte spiritul de revanșă al tuturor învinșilor, lăsăm la o parte faptul că pacea dela 1919 n'a împăcat nici pe învinși nici pe învingători și conchidem după nici o filozofie ci după bunul nostru simț: problema păcii pare a fi insolubilă.

(In numărul viitor: Posibilitatea răsboiului pentru România.)

Pentru Săteni

Cultura inului și a cânepei

Inul e o plantă cu tulpina subțire, erboasă, alcătuită din fire rezistente. Foile înguste, sunt de un verde deschis; floarea albastră; fructul o capsulă, înăuntru cu cinci despărțituri, având fiecare despărțitură două semințe de un gri-cenușiu. In industrie prin in se înțeleg firele tari de sub scoarța plantei. Cultura lui e destul de ușoară. Semințele se pun în pământ toamna sau primăvara până la sfârșitul lui Aprilie. După ce s'a semănat, se greblează bine, când a încolțit se greblează iarăși.

Când tulpina plantei și semânța, încep să se îngălbenească, inul se smulge din pământ, se leagă în mănunchiuri mici, se pun la uscat, apoi se bat ușor vârfurile pentru a strânge semințe.

Acum încep lucrările pentru separarea firelor de partea lemnoasă, de care sunt legate prin o materie cleioasă. Mănunchiurile de in sunt așezate în apă pentru a se topi. După câteva zile acest clei se moae și firele se desprind.

Apele în care a făcut inul, sunt vătămătoare prin gazele rezultate din putrezire. Inul se scoate și se usucă. Se bate (la meliță), se dărăcește, pentru a se alege firele și se piaptănă.

Din călții rămași se fac frânghii, saci groși, pânze groase.

Țesăturile se obțin cu mâna (la război), cu mașini sau războae mecanice. Din el se împletesc cele mai fine dantele.

Cânepa sunt firele ce se scot din tulpina plantei cu acelaș nume. Ii priește un loc potrivit: nici uscat, nici prea umed. Pământul uscat face firile mai bățoase, cel umed mai slabe.

Sunt două feluri de cânepă: masculină sau de vară, ce se culege înaintea celei femenine sau de toamnă.

Se seamănă prin Martie, Aprilie și Mai. Semințele de un gri-lustros, au un gust amărui, foarte plăcut păsărilor. Din ele se scoate un ulei din care se face săpun și ulei special pentru luminat. Toate părțile plantei conțin o substanță narcotică, ce se simte și când o mirosim.

Nu-i bine deci să se culce cineva în apropierea unui lan de cânepă. Recolta se face la 3—4 luni de la însemânțare, când ca și la in, sămânța devine cenușie. Planta, pentru scoaterea firelor se lucrează ca și inul. Din cânepă se fac țesături grosolane, dar mai trainice ca cele de in.

Se fac: pânze pentru corăbii, năvoade, cergi, curele și mai ales frânghii.

Observațiune. Strămoșii noștri Daci, cunoșteau cânepa: din care femeile le lucra toată îmbrăcămintea. La sate și chiar la orașe se lucra cânepa și inul până acum vreo 10 ani, când pânza de casă a fost înlocuită cu stamba scumpă și proastă de peste hotare. Noi spunem: să se încerce iarăși lucrarea pânzei și a stofei în casă și iar va fi mulțumire și spornicie pe plaiurile noastre.

De ce oare?!..

După condamnarea exemplară a adventistului Iohan Bauer (un an închisoare și cincizeci de mii lei amendă) pentru insulte aduse religiei creștine ortodoxe și preoțimii române, domnul Nae Ionescu prin ziarul *„Cuvântul"* — An. III No. 718 — face următoarea justă constatare, legătură de idei și întrebare:

„Adventiștii nu ne sunt în nici un fel simpatici. Ei reprezintă în genere o spiritualitate primară; iar la noi în țară acțiunea lor pare a fi nu numai religioasă. Dar nu numai adventiștii încearcă să ne batjocorească biserica înfățișându-ne preoți imorali. De ce atunci nu se iau măsuri egale împotriva tuturor.

Iată, la Teatrul Național, d-l Horia Furtună, reprezintă o piesă „Păcală", în care sunt aduși pe scenă călugări beți, călugărițe cari caută leacuri de „lepădat", într'un decor de 'mânăstire transformată în local de orgii. Iar mai acum câtăva vreme d-l Victor Eftimiu ne înfățișa în „Glafira", călugări pruncucizi. Noi înțelegem toate. Ințelegem că d-l Eftimiu, care e francmason, întrebuințează toate prilejurile pentru a clătina biserica adevărată. Il înțelegem și pe d-l Furtună care și d-sa e probabil francmason; dar nu înțelegem de ce două măsuri. De ce adventiștii sunt condamnați, iar francmasonilor li-se pune, în scop de propagandă, Teatrul Național la dispoziție?"

Intr'adevăr! De ce oare?!.. Nu găsiți totuși că e o întrebare naivă. In țara Tancrezilor bâlbâiți.. A porcilor constantinești.. A hoților de urne.. A damelor voalate... A samsarilor... A traficanților de toată mâna.. In țara în care minciuna și furtul, nerușinarea și nesățioșenia sunt o fală... In țara aceasta, în țara noastră, unde oameni de talia lui C. Sandu-Aldea — cinste exemplară — lasă după moarte o familie cu o pensie de foame, de mizerie. In țara nerușinaților îmbuibați, care lasă pe-un Leon Donici să moară de foame și trimite mare *diplomat* pe Rosenthal, — ce nu-i oare posibil?!..

...Suntem siguri că Victoraș Eftimiu — crăcănătura balcanică — va mai fabrica multe tragedii, cu decoruri fastuoase, cu subiect literar *nul*, și Teatrul Național le va juca.

Da, le va reprezenta, cu toate că lovesc în religie, cu toate că acest Teatru Național e sub directa conducere a Ministerului Artelor care e și a Cultelor.

De ce oare?!

Nicolae Mogrea

Pagini alese

Arivistul

Arivistul e un om care nu pierde nici o ocazie pentru a se manifesta. El se pleacă, se multiplică, șerpuește, ciulește urechea ici să asculte, prinde o vorbă pe care o reține, căci îi va trebui mai târziu, violează intimitățile, și are o serie nesfârșită de măști pe care le preschimbă după împrejurări. Calități mari de inteligență, ori substrat de cultură serioasă nu e nevoie să aibă. Pospaiul e de ajuns și, când nici nu te gândești, din omul intim de ieri, din nevoiașul ce împărțea cu noi toți, cei nepăsători de soartă, nevoile, îl vezi deodată ajuns cine știe unde. Pentru aceasta e drept că a cheltuit o energie incontestabilă. Visurile nu l-au ținut pe loc, idealurile de asemenea i s'au părut un bagaj inutil, și e știut că, cu cât ai mai multe bagaje, cu atât e mai greu de călătorit.

Eu unul am cunoscut mulți de aceștia, și le dau dreptate, pentrucă, oricum, au muncit în felul lor. Și au trudit mintea în fel de fel de combinații, au sondat și au făcut incursiuni pe toate terenurile, în sfârșit n'au stat cu mânile în sân

Pe mine ce mă miră, e o categorie care a ajuns la aceleași rezultate făcând tocmai contrariul acestora.

Odată cu schimbarea guvernului, capitala a fost aproape inundată de astfel de specimene, oameni de cari n'am mai auzit de ani de zile și pe care-i crezusem morți ori nivelați de mult. Specimenele acestea nu locuesc la centru și sunt productul exclusiv al provinciei. Sistemul lor de-a ajunge este acela de-a sta pe loc. Ei stau; au darul înăscut al inerției. Ocupă un loc definit în spațiu, așa că, fatal, la un moment trebuie să dai peste ei. Intâmplările lucrează pentru aceștia. Ei stau și în timpul acesta vremea se preschimbă. Moartea are grijă din timp în timp să rărească rândurile.

Apoi alții pleacă, găsindu și interesele aiurea ori nepriindu-le atmosfera monotonă în care trăiau. Fatal, cei rămași, dela un timp trebuie să se numere, și numărați așa cum sunt, politica trebuie să-i împartă în partide. Trebuie un număr hotărât de partizani când sunt două tabere, pentru a putea lupta, și e natural, ca până să importezi pe altul, trebuie să dai peste cel ce stă, și el, n'are de ce se împotrivi. Așa că iată-l consilier comunal astăzi, primar peste câtva timp, apoi cum se mai întâmplă, cum s'a întâmplat la noi, să se mai ivească și-un al treilea partid, Cel ce veșnic a stat, e firesc să devie și el un om de Stat.

Luptele se dau aprige, tărăboiul se încinge, conștiințele se etalează, banii isvorăsc, aspectul obișnuit al micilor orășele se preschimb, cei din urmă bătânși își aduc aminte de rentabila lor meserie, și impasibilul nostru specimen, fiind dat că a ocupat diverse funcții însemnate, e purtat și el de curent înainte, și pus fără voie să candideze. De vorbit nu vorbește, fiind dat că unui deputat nu i se cere absolut să vorbească, ci să fie un număr, să împlinească o majoritate. Apoi chiar dacă ar vorbi, ce ar putea inertul individ? Ce poate să facă o stridie, decât să și deschidă scoica și să caște? Ce poate să facă un zid decât să repercute? Cum se poate afirma o minte, care a stat într'un fund de craniu ca un burete într'un jghiab de stâncă? Să stai și să taci, ah sfântă tăcere câte nu spui tu! Să stai, ce dulce mai e numele tău hodină! Să fii imuabil ca o piramidă peste care

(Continuare în pag. 4-a)

trece vremea, și cu toate acestea să poți rezista mărunului, eternului cotidian, veșnicilor întâmplări mărunte, și să n'ai putința de a evada sau curajul de a te sinucide. Să te lași așa, să te ducă forța oarbă a vremurilor, să fi scândura netrebnică pe care a rupt-o un puhoi dintr'un gard și o duce înainte, și să nu-ți fie rușine, să zici că ți se cade! Să vii să te instalezi, să ți se pară că locul unde te-a adus puhoiul ți e familiar și ca-ți era destinat de mai înainte. O dulce inerție, ce mare mai ești tu!

In jurul nostru viața pulsează; văd tineri culți ce muncesc din greu, supuși de nevoile zilei să facă cele mai ingrate meserii, minți frumoase cari nu au nici una din aceste două mari calități pe care le-am spus mai sus, care se istovesc și orbăcăesc în beznă, care pentrucă n'au știut să se multiplice ori să se furișeze, să-și plece urechea ca să prindă un cuvânt din care va țese o intrigă, n'au știut să facă frumos la cucoane și să frecventeze faivoclocurile și saloanele, sau n'au putut de multă viață ce clocotea întrînșii să stea pe loc în atmorfera de provincie nepriitoare lor, și au luat o morțiș înainte cu zăbala în dinți, ca să-și ducă răzvrătirile pretutindeni, zâmbind triști la citirea acestor rânduri...

Ei zâmbesc, dar zâmbetul lor e fioros ca zâmbetul acela pe care-l zugrăvește agonia pe gura muribunzilor. Zâmbetul acela ascunde amărăciuni și înjosiri, maschează o revoltă ce mâine sau mai târziu va trebui, oricum, să izbucnească.

Ei zâmbesc azi, parcă nu văd lumea care i impresoară, parcă nu și dau seama că înfricoșata vreme curge peste ei și că, în timpul acesta, cei șerpuitori ca argintul viu, ori cei inerți ca bietele stridii acaparează toate erarhiile și urcă toate măririle, bătându-și joc de ei.

Ei zâmbesc dar mâine zâmbetul va dispare și, netiind capabili de a urma cele două rețete amintite mai sus, având prea multă mândrie și prea multă inimă pentru a o face, își vor da seama în sfârșit cât de năpăstuiți au fost, și vor începe să se strângă...

Durerile lor, puse la un loc, vor face o forță covârșitoare, înjosirile mari le vor da avântul ca să crească puhoi și să năpustească matca, și atunci, revărsarea aceasta va fi în adevăr aceia mare, căci contra ei nu se va putea nimic opune...

D. Anghel

P. S. Căutând din ce în ce să ne organizăm cât mai bine gazeta, spre a pune la îndemâna cititorilor cât mai mult material variat—după cum cred că cititorii noștri au observat—am creiat o nouă rubrică *pagini alese*.—In numărul de față dăm *„Arivistul"* lui D. Anghel, un portret prins cum nu se poate mai bine. In fiecare rând vezi ironia amară, biciuirea neîndurată a talentului cinstit. Va urma rând pe rând pagini din maeștrii condeiului ce au ridicat gazetăria și proza românească la adevărata-i înălțime.

Redacția.

„Pace vouă"

„Pace vouă" sunt cuvintele pe care Isus le-a zis ucenicilor săi, o săptămână după Inviere, atunci când le-a apărut pentru prima dată tuturora, în casa din Galileia.

Jidanii *în foile lor ne reamintesc totdeauna cu ocazia Sf. Sărbători, aceste cuvinte voind a spune că noi care luptăm contra jidanilor n'am fi buni creștini, pentrucă nu ascultăm de cuvintele* „Pace Vouă". *De aceia bine este ca să se lămurească ce însemnează aceste cuvinte.*

„Pace vouă" *pe care Isus înviat le-a adresat ucenicilor Săi înfricoșați, însemnează întâiu:* „Nu vă speriați"

„Pace vouă" *pentru cei care nu știau de soarta stăpânului intrat în cea mai cumplită luptă cu toată Stăpânirea și Puterea Intunericului însemnează* „am biruit".

Pace vouă" *pentru ucenicii care aveau remușcări pentru că părăsiseră și se lepădaseră de Isus în clipele cele mai grele, însemnează:* „Pace în conștiințele voastre tulburate".

„Pace vouă" *nu însemnează nici într'un caz încetarea luptei contra Răului, a Păcatului, a Minciunei, a Intunericului, a Satanei și a fiilor satanei.*

Dovadă *1) Isus i-a înarmat atunci cu Duhul Sfînt, nu pentruca să „stea în Pace" ci pentruca să purceadă la luptă.*

2) cea mai sigură dovadă că aceasta a fost voința lui Isus constă în faptul că a doua zi toți apostolii au eșit din ascunzătoare și-au deschis lupta, în care au pierit, după cum știm, ca martiri.

* * *

Dar, *dacă jidanii ne amintesc de* „Pace vouă" *să le amintim și noi:*

„Deci Pilat văzând că nimic nu folosesc, ci mai multă tulburare se face, luând apă și-a spălat mâinile înaintea mulțimei, zicând: Nevinovat sunt de sângele Dreptului acestuia, voi veți vedea. Și răspunzând tot poporul *a zis*: Sângele lui fie asupra noastră și asupra fiilor noștri" Mateiu, cap. 27, verset 24, 25.

* * *

Astăzi cu aceiași ură ne atacă biserica. Iată-i la poalele Golgotei năvălind ca acum 2000 ani.

Dar... Invingătorul dela Golgota este cu noi:

„Si iată eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul lumei. Amin. Mateiu, cap. 28, vers. 20.

* * *

Dă doamne ca până la Paștele celălalt să intrăm și noi în luptă și să pierdem viața pentru Isus, pentru Evanghelie și pentru țara noastră. Cu aceasta ne vom împlini misiunea în această lume.

* * *

Câți ne vom găsi oare într'o bună dimineață jurând credință „Invingătorului dela Golgota?"

* * *

Oastea „Invingătorului dela Golgota" *recrutează voluntari.*

Sfaturi medicale

Ce să facă în lipsa medicului până la venirea lui, la următoarele boale:

Chelbe, Favus. Se taie părul scurt, se ridică toate cojile prin cataplasme de scrobeală, sau spălături cu fiertură de rădăcină de brusture, apoi se scot toți perii din locul bolnav cu o cimbrișă, ungând apoi locul cu unt-de-lemn și benzină. Spălături zilnice cu fiertură de funingine 10 la sută și când pielea nu mai e iritată se unge cu petrol și unt-de-lemn.

Constipație, încuială. Sare amară, unt de recină sau glicerină 30 grame, sau revent, sau sabur un gram.

Un pahar cu apă rece băut dimineața pe nemâncate. Un pahar cu zeamă de varză, compot de prune-clistir, masaj pe abdomen.

Coriu, pojar, rugeolă, morbili. Repaus în pat, la geamuri pânză roșie, ceai de floare de tei, spălături la ochi și în gură cu acid boric 4 la sută sau cu ceai de mușețel. Dacă are și junghiu a i se pune ventuze sau muștar la spate.

Regim ușor supă, lapte.

Corp străin în ochi, urechi. Pentru ochi, sucește o foaie de hârtie în formă de creion și la capăt strivește-o în dinți ca să fie moale, și treci-l pe lumina ochilor ridicând corpul, dacă nu se vede pică o picătură de unt-de-lemn și se freacă pleoapa: dacă a intrat var spală ochiul cu apă zaharată sau puțin oțet.

Pentru ureche, dacă este vre-o insectă pică puțin unt-de-lemn, dacă este un bob de porumb, mazăre, petricică etc. înclină capul de partea obiectului și dă câteva lovituri seci de partea opusă, să nu turnați apă căci se umflă.

Curgere de sânge din nas, epistaxis. Trage pe nas apă rece cu puțin oțet roșu sau piatră acră. Pune picioarele în apă caldă și la cap comprese reci; dacă nu încetează un clister cu apă caldă.

Degerături. Băi calde dimineața și seara, locale de fiertură de frunză de nuc sau coajă de stejar, freacă apoi locul cu rachiu cu camfură, vin roșu și învelește apoi în comprese muiată în apă cu piatră acră 4 la sută.

Diabet, boală de zahăr. Să se culce și să se scoale de vreme, să evite emoțiunile, să nu muncească mult cu creerul, exerciții zilnice la aer curat. Băi calde frequiente și dușuri reci. Regim lactat, cartoafe borviz cu lapte, și bicarbonat de sodă 3 lingurițe pe zi cu apă.

Diaree, enterită, treapăd. Furgative la început, apoi ceaiuri de coji de portocale sau de coarne. Flanea pe pântece, regim de lapte acru, ca băutură zamă de orz. Dacă nu-i trece, bismut subnitic 4—5 grame pe zi.

Dr. Macri

MINISTERUL JUSTIȚIEI

COMISIUNEA DE NATURALIZARI

Conform art. 23 din legea privitoare la dobândirea și pierderea naționalității române, se publică următoarea cerere de naturalizare, spre știința acelora cari ar voi să facă vreo întâmpinare, potrivit dispozițiilor art. 23 din zisa lege.

Domnule Președinte,

Subscrisul Cricor Dicranian de religie gregoriană, de profesiune comerciant, căsătorit, domiciliat în orașul Focșani, supus imperiului Otoman, născut la anul 1871, în Turcia, județul Ghuve, comuna Kandjalar, din părinți gregoriani, supuși Turciei, venind în România în anul 1893, de atuncia locuiesc și mă ocup numai cu comerțul neîntrerupt până în prezent, stabilindu-mă încă de la 18 ani de zile în orașul Focșani unde am și 2 imobile proprietate, și unde averea și capitalul meu se urcă la suma de lei 30.000.

Deși până odinioară m'am folosit de protecțiunea Statului Turciei, dar în dorința ce am avut și am în mod perpetuu, de a rămâne stabilit cu familia mea în România pentru totdeauna unde sunt legat de interese și de familie după cum am declarat și prin alăturata declarațiune autentificată de judecătoria ocolului Focșani la No. 104/913, declar și prin aceasta în mod hotărât că din momentul acesta renunț cu totul și pentru totdeauna la protecțiunea statului Turciei, nemai rezervându-mi pentru viitor nici un soi de drepturi politice străine, ce ar rezulta din faptul nașterei mele în Turcia și solicit și primesc de acum înainte cu dragoste și recunoștință, cetățenia Regatului României.

De aceia pe baza art. 7 § 1. alin. a. din Constituție, prezentând Domniei Voastre aceasta vă rog cu cel mai profund respect Domnule Președinte să binevoiți a fi interpretul meu pe lângă Domnii Membrii ai Corpurilor Legiuitoare și Maiestatea Sa Regele pentru ca printr'o lege să binevoiască a mi acorda împământenirea de cetățan Român, lăgăduind că voi fi recunoscător și supus așezămintelor și îndatoririlor cum sunt și vor fi impuse de noua mea patrie „Regatul României".

Pe lângă aceasta și pe lângă declarațiunea mea autentică menționată mai sus mai depun și următoarele acte:

1) Certificatul Primăriei orașului Focșani No. 499/913 din care se constată de când locuiesc aci, comerțul ce fac imobilele ce posed și mă bucur de o bună conduită.

2) Două certificate din partea tribunalului Putna secția I și 2 No. 5452 și 5453 din care se constată că n'am fost dat judecății și condamnat cum nici declarat în stare de faliment.

3) Certificatul No. 213/913 din partea camerei de comerț și industrie Circ. 3-a Focșani, din care se constată firma și comerțul ce am în Focșani.

4) Certificatul Percepției Fiscale Circ. I-a Focșani No. 4469/913 din care se constată dările ce plătesc la Stat.

Despre dările ce plătesc la comună, cari și acestea sunt destul de însemnate cred că nu e nevoie să mai arăt.

Binevoiți, Domnule Președinte, a primi încredințarea înaltei mele considerațiuni.

Focșani 1913 Februarie

(ss) CRICOR DICRANIAN

In Str. Crângu No. 8 din Focșani trăește în cea mai cumplită mizerie, Frosa Gheorghiu, văduvă, cu șase copii.

Inimele caritabile ar putea să-i îndulcească puțin traiul, mai ales de sf. sărbători.

„Univ." Mercuri 6 April a. c.

* * *

Se pare că în urma campaniei dusă de ziarul „Universul" asupra schimbului de moșii între Ministrul de Războiu și jidanii Grünspan și Iancu, aceasta nu se va mai face, moșiea trecând sub formă de obște în mâinele țăranilor. Dealtfel proectatul schimb așa cum trecuse și legea prin Cameră, era un furt ordinar în averea statului.

* * *

Ziarul ultra-Naționalist „Lupta Națională" a „studentului"! (Când! Unde!), Gh. C. Dimitriu-Serea a fost împărțit gratis Duminică 10 Aprilie a. c. Asupra conținutului n'avem nimic de spus, opinia publică s'a lămurit. Rămâne însă câteva întrebări la care nu-l invităm să răspundă întrucât „ne cunoaștem omul". *„E prea sus pus" ca să ne poată răspunde.*

De când „Lupta Națională" se'mparte sub formă de afișe! Ori n'o mai citește nimeni și singurul plasament bun e *gratuitatea*. De altfel era o sfidare ca la două pagini să pui patru numere, de exemplu: ziarul No. 7—8—9—10 în două pagini, dela 1 Martie. Unii au primit însă cu aceiași dată, cu acelaș conținut dar purtând numărul 9—10, *iar în corpul ziarului învinuind poșta că a fost sustras ziarul 7—8. „Iată omul".*

Asupra apelului pentru înființarea Bib. „A. C. Cuza" la Jorăști-Putna, n'avem nimic de spus decât că oamenii cinstiți se vor convinge de aberațiile *„studentului analfabet"*. Vom avea satisfacția că fără a fi întârziat prea mult s'a demascat singur. Nu se putea altfel, au toate un sfârșit.

Punem însă o întrebare liberalilor: nu cumva ar putea să ne spună misterul împărțirei gratis a foaiei.

Dimitriu va răspunde cu cinismul lui ca totdeauna... *din munca mea*. Când și unde muncește!? A! dar spune un *«celebru necunoscut»* Dr. Cârstan *„că Serea muncește 17 ore din 24"*. Sărmanul se cunoaște că-i surmenat și are nevoie de îngrijiri de vreme ce are atâția D-ri.

In fine la 25 Aprilie cu toții să mergem la Jorăști pentru a ne convinge de existența Doctorilor, Bibliotecii etc. Cum se face că în numărul din Ianuarie 1927 scrie că prima Bibliotecă va fi „A. C. Cuza" iar în numărul din 24 Aug. 1926 la informațiuni scrie *«Lupta Națională a înființat a 27 Bib. sătească în Bledea Banat etc...* Eroare de tipar. Sărmanul Dimitriu nu-i vinovat, ci cei care i dau concursul poartă întreaga vină.

Tase.

Institutul de Arte Grafice Viața Romînească.—C. 1242